El mànec de la porta

Les vacances de Tots Sants són sinònim de castanyes, boniatos i panellets. Olor de fum, xemeneia i casa la iaia.

A quarts de vuit, en mig d'un carrer emboirat, les llums del cotxe deixen veure una casa de pedra, envoltada d'arbres amb una petita llum que il.lumina el porxo.

Sense jaqueta i fent cas omís a la mare, arranquem a córrer, pel camí empedrat que separa el jardí de la porta principal.

La mare no es pot quedar, ella no té vacances.

- Iaia, iaia!

Una dona amb cara tendra, ulls plorosos i els braços oberts ens abraça amb força.

Quatre indicacions de la mare, petons i un adeu curt serveixen de comiat.

La iaia ens ha preparat un plat d'escudella calenta per sopar. No plou però la boira és fosca i humida.

Estem cansats, últim dia d'escola, maletes, viatge… Badallem sense adonar-nos-en.

Tot i que és casa la iaia, aquells llits tan grans, majestuosos, ens fan respecte.

-Tic, tac, tic, tac!

Aquell compàs del rellotge de l'avi ressona en aquella casa en silènci…

- Jana! Jana! On ets?

Jo, amagada en una mitja porta sota l'escala, escolto l'Àlex cridar. El joc sempre ens envoltava. Em toca a mi amagar-me, cada cop és més complicat trobar un amagatall. La casa de la iaia té molts racons. Amb els anys que fa que venim, són pocs els que ens queden per descubrir.

La veu de l'Àlex ja s'escolta de lluny. La foscor d'aquell petit espai no em fa por.

- Espera, no puc, aquesta porta s'ha travat!

Crec que la força cada cop és més intensa.

- Àlex! Alex! M'escoltes?

No hi ha resposta, un silenci que m'angoixa i cap mena de sortida.

- Pst! Pst! Ei tu!

Aquella veu. no estic sola?

No goso girar-me, les mans encara empenyen aquella porta, la suor substitueix el fred.

- Pst! Pst! Qui ets?

Torno a escoltar la mateixa veu, una veu que em parla.

- Jana! Jana! On ets?
- Àlex! Aquí! Ajuda'm!

Els nervis comencen a ser més presents, els ulls volen plorar, i el fred em fa tremolar.

El silenci torna.

Un petit xiulet, darrere meu, insisteix. Sense pensar-m'ho, amb veu forta crido:

- Qui ets? No hi ha resposta.

Sobtadament, una petita llum m'enlluerna. No hi ha sortida, tanco els ulls, respiro fons,

- Què hi perdo?

Camino tantejant l'espai, no imaginava que aquest armari tingués tanta profunditat. La claror cada cop és més intensa, la por comença a deixar petjada en les meves cames, l'angoixa em fa tremolar. On sóc?

Torno a escoltar aquest xiulet, ara, més a prop, però continuo sense veure a ningú.

Una petita finestra deixa entreveure un fi raig de llum. Què s'amaga darrere?

La finestra és petita, però suficient per veure una taula vella amb una cadira. Què hi fa això aquí?

Pam! Un cop de porta esclata . Qui entra? Marxo? Què faig?

El xiulet torna a escoltar-se, ara més fort…

Una ombra és passeja per aquella habitació. No aconsegueixo veure qui és, i aquest xiulet no deixa de sonar.

Inconscienment em tapo els ulls ajupida al terra. Aquella habitació és més petita que un armari. La taula és com la de la cuina de la iaia, de fusta. La cadira és petita, mig estellada, protegida amb un coixí de quadres vermells.

El vidre de la finestra s´entela, fa fred. Tot i així el que veig a sobre la taula em deixa glaçada. Un plat fumeja, no m´ho puc creure, és un plat d´escudella com el que ens va fer ahir la iaia Dolors per sopar!

L´ombra és mou però continuo sense poder identificar-la. Un soroll em sorprèn, un quadern cau al terra. Les pàgines están guixades, gargots que no puc desxifrar, una barreja de curiositat, angoixa i por em té paralitzada. Al mig de la página, hi ha un dibuix d´una nena. Tot és blanc i negre, només unes lletres en Vermell, l´únic que aconsegueixo llegir: Tu ets aquí.

Si miro de sortir no tinc escapatòria. La porta no és pot obrir i d´altra banda aquella finestra és massa petita i no se a qui em puc trobar.

Per fi sento passes. Tantdebó sigui l´Àlex. Les passes s´aturen davant la porta. La maneta es

mou. Algú intenta obrir des de fora.

- Obre! Estic tancada!

Silenci. La porta no s´obra i les passes continúen. No entenc què està passant. Ningú m´escolta? Sembla que els meus crits d´auxili no s´escoltin.

El xiulet torna a escoltar- se, ho fa com abans, sense parar i amb un so agut.

Em despertó de cop, encara sento fred, els llençols del llit están molls, la suor ha deixat rastre. El llit és gran i estic sola.

El tic, tac ja no s'escolta, només el xiulet. El mateix xiulet del somni. M'aixeco i, nerviosa, camino pel passadís. No hi ha rastre de l'ávia ni de l'Àlex. El passadís és llarg. Al fons, aquella mitja porta sota l´escala, continua tancada. No pot ser, aquell enganxós somni m´ha deixat un mal cos. Continuo caminant i no hi ha rastre de ningú. El passadís és llarg i cada cop m´acosto més a l´amagatall. Amb els ulls entreoberts, potser per la llum del dia, passo de llarg i em dirigeixo cap a la cuina.

El xiulet, cada cop més a prop de l´orella, surt de la cuina.

Les cames em frenen, els nervis tornen a fer presència però he de ser valenta. Amb veu suau:

- Iaia? Àlex? Sou aquí?

El silenci es barreja amb el xiulet angoixant.

La cuina de la iaia Dolors és gran, plena d´estris, coberts de fusta i sempre amb un fruiter ple de pomes.

Estic davant la porta, una passa més i potser trobaré respostes. M´agradarà el que veuré? Vinga Jana, tu ets aquí!

Aquella reflexió m´és coneguda. On l´he escoltada? On l´he vista? Cada cop tinc més sospites, cada cop tinc més preguntes. Em rasco els ulls, sembla impossible el que m´està passant.

L´última passa arriba i per fi, aquest xiulet? La tetera de l'àvia xiula, fumeja i deixa una olor mentolada.

Respiro fons, alleugerida, tot té una explicació. Quina nit més estranya, quin somni més estrany.

- Veus Jana? tanta curiositat et fa somiar, et fa imaginar coses on no hi són!. - M´adono que estic parlant sola, enmig d´una cuina gran, amb una olor característica de casa la iaia.

La respiració torna al seu ritme, la tensió es relaxa i un petit somriure em dona tranquil.litat.

I llavors, ho veig, sense adonar-me´n fins ara, porto a la mà un petit mànec, d'aquella porta petita que no podía obrir, aquella porta que m´havia deixat a fosques, allà sota l'escala, mentre jugaba amb l´Àlex, mentre dormía.